

HET EIWIJ VAN BENCE-JONES.

In het verslag van de voordracht over dit onderwerp, gehouden in de vergadering der Nederlandsche Algemeene Ziektkundige Vereeniging te Utrecht door dr. MEYLER 1), waarin wordt betoogd, dat en hoe hij BENCE-JONES eiwit kon aantoonen in normaal beenmerg, komt de volgende zinsnede voor:

„KOOIJMAN 2) meent het BENCE-JONES eiwit in lever en milt (van niet aan BENCE-JONES-albuminurie geleden hebbende patiënten) gevonden te hebben, echter meen ik hierop critiek te moeten leveren. In navolging van anderen behandelt hij zijn orgaanextracten met sterke zuren (sulphosalicylzuur, salpeterzuur, 30 pCt. azijnzuur) en krijgt dan een neerslag, dat door koken opheldert en bij afkoeling weer terugkomt. In de literatuur wordt vaak op het uitstekende resultaat gewezen, dat men verkrijgt door met sulphosalicylzuur het eiwit van BENCE-JONES aan te toonen. Bij mijn proeven werkte ik daarom ook aanmerkelijk met sulphosalicylzuur en salpeterzuur en het ging uitstekend, totdat ik bij contrôleproeven bemerkte, dat dan elk dierlijk eiwit uit BENCE-JONES eiwit zou bestaan. Neemt men wat verdunde eiwithoudende urine van een lijder aan nephritis, dan kan men daarmede de mooiste reactie op BENCE-JONES eiwit nabootsen door de urine te koken met sulphosalicylzuur. Ik meen, dat het BENCE-JONES eiwit niet in de organen, door KOOIJMAN beschreven, voorkomt maar dat hij albuminose heeft gemaakt door het eiwit met sterke zuren te koken, waardoor hydrolyse ontstaat.”

Op deze critiek zou ik gaarne het volgende antwoorden. Nergens heb ik beweerd, dat ik door 30 pCt. azijnzuur een neerslag in mijn orgaanextracten verkrijg, dat door koken opheldert en door afkoeling weer terugkomt.

Het is niet duidelijk in het verslag van de voordracht van dr. MEYLER, wat hij bedoelt met de mededeeling, dat hij in gewoon-eiwit-bevattende urine de mooiste reactie op BENCE-JONES eiwit kan nabootsen door de urine met sulphosalicylzuur te koken. Maar zelfs indien hij zou bedoelen, dat hij daardoor het gewone eiwit kan omzetten in albuminose, welke met het BENCE-JONES eiwit de eigenschap gemeen hebben om neer te slaan bij 45° tot 60° en weer op te lossen bij kooktemperatuur, wil ik dit niet tegenspreken, maar opmerken, dat dit koken van urine met sulphosalicylzuur geheel iets anders is dan bij de bereiding van mijn orgaanextracten heeft plaats gehad. De oplossing werd met een geringe overmaat azijnzuur behandeld (azijnzuur is een zwak zuur, sulphosalicylzuur behoort echter tot de zeer sterke zuren) en daarmede even opgekookt en gefiltreerd. Het is wel zeer onwaarschijnlijk, dat bij deze voorzichtige bewerking hydrolyse van eiwit tot albuminose heeft plaats gevonden. Waaraan het verschil van de door dr. MEYLER en de door mij verkregen uitkomsten moet worden toegeschreven, zal pas door nader onderzoek uitgemaakt kunnen worden.

Amsterdam, 11 Januari 1936

A. KOOIJMAN.

HET VERSCHIJNSEL VAN TRENDELENBURG BIJ PANDAKPLASTIEK.

Collega VAN ASSEN gaat de hoofdzaak van mijn opmerking voorbij en vestigt de aandacht op een bijzaak, op de woorden „boven den heupkom” in de laatste alinea. Deze woorden, a slip of the pen, had ik moeten weglaten.

De hoofdzaak van mijn opmerking is, dat de wijze, waarop het symptoom van TRENDELENBURG bij patiënte, afgebeeld op figuur 3c, getoetst wordt, niet juist is. Aan de voorwaarde, dat de patiënte met den schouder van den kant der abnormale heup bij een muur kan staan, zonder deze aan te raken, is niet voldaan. Zooals patiënte afgebeeld staat, hangt zij over het rechter been op een wijze, welke m.i. niets te maken heeft met het onderzoek volgens TRENDELENBURG.

Laren.

M. H. J. C. THOMASSEN.

De gedachtenwisseling over dit onderwerp is thans gesloten.

Redactie.

1) *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde*, 7 December, 1935, pag. 5702.

2) *Twee gevallen van BENCE-JONES-albuminurie*. Proefschrift, Amsterdam 1918.